

Slawi Dimitrov

*derdejaars wiskunde en natuurkunde
Universiteit van Amsterdam*

Vera Moerbeek

*derdejaars wiskunde en natuurkunde
Universiteit van Amsterdam*

Jos van Willigen

*derdejaars wiskunde en natuur- en sterrenkunde
Universiteit van Amsterdam*

Onderwijs

Corona op de campus

Wie had begin dit jaar kunnen voorspellen dat het leven aan de universiteit op zo een korte tijd zo drastisch zou veranderen? Waar begin maart de studenten nog relaxed op de campus rondkuierden, liggen de universiteitsgebouwen er nu verlaten bij. Drukke collegezalen hebben plaatsgemaakt voor de beslotenheid van de woon- of slaapkamer en al het contact tussen de docenten en studenten is plots virtueel geworden. Om te zien welke impact dit heeft op het studentenleven gingen we te rade bij Slawi Dimitrov, Vera Moerbeek en Jos van Willigen, drie bachelorstudenten uit de opleiding wis- en natuurkunde aan de Universiteit van Amsterdam. Zij geven ons enkele impressies van hun ervaringen in de voorbije weken.

Zoom-colleges en Zoom-borrels

Ik kreeg het nieuws van de ‘intelligente lockdown’ op donderdag 19 maart. Het was een mooie dag, ik kwam net de sportschool uit, waar ik tijdens mijn dagelijkse training nog onbezorgd grapjes maakte over dat sporten met corona gevaarlijk was. Bijna elk gesprek waar ik aan meedeed ging over corona. Een klein deel van de mensen was toen nog maar bezorgd. Het grootste deel dacht nog dat het een soort ‘Griep II’ was. De mensen met administratieve taken leken het meest bang; de trainers in de sportschool, het bestuur van de studievereniging, mijn scriptiebegeleider. Die avond kwam het nieuws binnen dat de universiteit alle (fysieke) colleges zou stopzetten voor de nabije toekomst, en als kers op de taart gingen ook alle sportscholen dicht. Leuk...

Eerst was het niet eens duidelijk of er die vrijdag nog colleges zouden zijn. Hoewel ik zelf geen college had die dag, moest ik wel een werkcollege ‘basiswiskunde in de psychobiologie’ geven. Na wat nerveuze WhatsApp-berichten en een stortvloed aan e-mails had ik eindelijk een beetje de logistiek door. Er zouden wekelijkse hoor- en werkcolleges gegeven worden via Zoom,

een of ander videoconferentieprogramma waar ik nog nooit van gehoord had. De UvA ging blijkbaar allemaal tablets vergoeden zodat we een soort online whiteboard zouden hebben. Wonder boven wonder merkte ik in de werkcolleges die ik later volgde dat het nog eens werkte ook. Mijn taken als werkcollegedocent waren vrij gelimiteerd, nog meer dan die van mijn collega's en mijn eigen werkcollegedocenten. Ik hoefde niet eens aanwezig te zijn tijdens de massale Zoom-calls die nu als vervanging voor echte werkcolleges dienden, ik hoefde alleen maar af en toe op een online forum de vragen van mijn studenten beantwoorden. Mijn eerste vak als werkcollegedocent was veranderd in het glorieuze werk van een parttime math.stachexchange browser. Veel keus had ik niet, en uiteindelijk zou ik er ook aan wennen. Bovendien had ik wel belangrijkere dingen aan mijn hoofd.

Voor de lockdown was ik altijd bezig en zelden thuis, als ik niet een van mijn vijf vakken aan het volgen was, was ik aan het sporten, en als ik niet aan het sporten was, was ik bezig met een van de commissies van de NSA (mijn studievereniging). Ik had meegekregen dat heel veel mensen zich

verveelden, maar dat was mij niet gelukt. In mijn eeuwig talent voor stress was ik elke weekdag vrij constant mijn vakken bij aan het (proberen te) houden. Of ik was uit bed meteen een Zoom-college binnengerold, of ik was huiswerk aan het doen. Later in de dag zat ik meestal aan de gewichten, of ik was bezig met de kleine activiteitencommissie, een van de commissies van de NSA. Hoewel het me niet gelukt was om mijn pre-corona-schema aan te houden, ik deed mijn best om ten minste mijn taken te voltooien.

Hoeveel online trivia-avonden of -lezingen we ook organiseren met de vereniging, hoeveel Zoom-borrels we ook hebben om het leven in ‘studentenleven’ bij te houden, het is niet hetzelfde. Ik mis het laagdrempelige sociale contact dat zo makkelijk te vinden is in de kamer van de studievereniging, ik mis het magnesium op de gewichten in de sportschool, en ik mis de stimulatie van samen opgaven maken. Hoewel de opleiding, de vereniging en mijn leven op een of andere manier toch doorgaan, hoop ik dat dit snel over is zodat ik terug kan naar normaal. *Slawi Dimitrov*

Take home-tentamens en Coronachallenges

Tijdens wat mijn laatste fysieke college van dit jaar zou worden, moesten we allemaal een presentatie geven. Ik had nog niks door, omdat ik het nieuws niet goed genoeg volgde in die tijd, en was nog in de waan dat het allemaal wel los zou lopen. Na afloop van het college grapte de docent dat het werd aangeraden om colleges online te gaan geven, en dat hij er erg te

genop zag om de opgenomen colleges van vorig jaar terug te gaan kijken om te zien of er fouten inzaten.

Toen we naar buiten liepen, zag ik dat de kleine bijeenkomst waar ik na de les naartoe had willen gaan was afgelast, en had ik een appje van een lid van de studentenvereniging waar ik bestuurslid van ben of “het al bekend was wat het effect van corona op de ASAC zou zijn”. Ik had het erover met een medestudent. “Hoe serieus is het nou eigenlijk?” “Het lijkt me dat het allemaal wel meevalt”, zei ze. “Dat we niet meteen alles hoeven af te lassen.” Ik appte mijn voorzitter, dat we het er maandag op de vergadering maar even over moesten hebben.

De volgende ochtend overtuigden de artikelen die in alle appgroepen werden rondgestuurd me er steeds meer van dat de regels van de overheid niet alleen terecht waren, maar mogelijk zelfs te slap. Vrijdag rond drie uur kregen we het hoge woord binnen van de NKBV waar wij uiteindelijk als klimvereniging onder vallen en die er hetzelfde over dachten: alle evenementen en bijeenkomsten moesten afgelast worden, ook die van minder dan honderd personen.

Een week later vertrok ik uit Amsterdam, waar niks meer was, naar mijn ouders en ik heb de afgelopen zes weken bijna niemand anders fysiek gesproken. Digitaal echter zijn na een week al een heleboel sociale en universiteitsactiviteiten hervat. In het algemeen was ik positief verrast hoe goed het mogelijk was om via alle digitale kanalen contact te houden. De opleiding wiskunde was er erg snel bij met online colleges. We moesten een verslag schrijven over onduidelijkheden in onze presentaties en kregen take home-tentamens. Omdat mijn ouders overdag ook werken, valt het me relatief makkelijk om mee te doen met hun ritme. Na een week waarin iedereen nog een beetje verbluft lijkt door zijn of haar lege agenda, komen ook sociale activiteiten weer op gang. We spelen Drawful, ons favoriete tekenspel dat via screensharing makkelijk online gespeeld kan worden. Iemand van de klimvereniging die veel programmeert voor haar werk besluit een van onze andere favoriete spellen, bijgenaamd ‘het spel met de slakom’, te programmeren. Later volgt ook Dixit. De Sportcommissie en de Activiteitencommissie komen met Coronachallenges en zowel mijn hardlooptroep als mijn oude turnclub komen met online workouts.

Na een paar weken besluit een internationale student en goede vriend van mij terug te gaan naar Slowakije. “Daar kan ik misschien klimmen,” vertelt hij, “en in mijn eentje in een studentenkamertje in Diemen word ik echt gek.” Ik rijd naar Amsterdam met mijn ouders’ auto om zijn autosleutel, die ik eerder had geleend, terug te geven. Het is mogelijk dat ik hem nooit meer zal zien, aangezien hij na dit studiejaar sowieso van plan was om uit Nederland te verhuizen. “Tot de ASAC-week,” zeg ik hem, verwijzend naar de klimweek die de ASAC elk jaar organiseert in de Alpen en waar ik ook een andere vriend die naar Duitsland is verhuisd en die we met Pasen zouden bezoeken, hoop te zien. Volgende vergadering gaan we samen met de Alpencommissie beslissen of dat nog doorgaat – de kans is klein. De werkelijke beloning van het bestuursjaar – de sociale kant, de lol van de klimweekenden – is ingeruild voor het goede voornemen achterstallig administratief werk in te halen. *Vera Moerbeek*

Discord-lessen en Bob Ross-video

Ik werkte aan mijn scriptie in een volle ruimte die bedoeld is voor studie en vrije tijd op de universiteit. Vlak daarvoor besprak ik met mijn begeleider dat het nog spannend zou kunnen worden of de tentamens van een paar weken later kunnen doorgaan. Terwijl ik daar zat, kreeg ik het nieuws te horen van de lockdown.

Direct stonden een aantal WhatsApp-groepen roodgloeiend. Vooral van mijn scoutingvereniging, maar ook van vrienden en mijn studie. Het was duidelijk dat er veel zou veranderen en dat er veel onduidelijk was. Vanuit mijn rol als secretaris bij mijn scoutingvereniging heb ik direct alle leden een mail moeten sturen dat scouting voor een tijdje niet meer fysiek door kon gaan. We gingen online verder. Hoe lang was nog niet bekend, maar het zou best wel eens even kunnen duren.

Ook de UvA gaf aan dat de lessen niet meer door zouden gaan. De meeste vakken maakten ook de overstap naar online. Dat werd per vak apart aangegeven, dus het kon wel even duren voordat het helemaal duidelijk was hoe mijn studie nu zou verlopen.

Zelf geef ik ook les als tutor en werd mij direct gevraagd hoe de tutores de lessen zouden aanpakken. Ik was zelf al bekend met het platform Discord, en stelde voor om daarmee de lessen te geven. De

andere tutores vonden dat goed, dus wij deden onze lessen zo. Al snel bleek dat meer mensen een goed idee hadden. Die goede ideeën verschilden nog wel eens van elkaar, wat als resultaat had dat de lessen per vak, of zelfs per docent, anders zouden verlopen. Om die verwarring op te lossen kwam er vanuit de opleiding een aantal richtlijnen. Ook werden student-assistenten gevraagd om te helpen met de technische problemen die andere (vaak oudere) docenten konden hebben. Zo werd ik aangewezen als ‘Discord-expert’ van de opleiding wiskunde.

Momenteel zijn de meeste problemen opgelost en zijn de meeste lessen via Zoom. Dat werkt goed, alleen blijft het wat afstandelijker dan college in ‘het echt’ natuurlijk. Ook vind ik het lastiger om vragen te stellen en merk ik dat docenten het moeilijker vinden in te schatten of studenten het begrijpen. Over de nieuwe manier van werkcolleges geven ben ik eigenlijk best tevreden, of die nou via Zoom of Discord zijn. Je kunt samenwerken met mensen, zonder dat je last hebt van een naburig groepje dat niet rustig kan blijven.

Het leven bestaat gelukkig niet alleen maar uit studeren. Ook de andere dingen die ik normaal in een week zou doen, kunnen nu doorgaan, al dan niet op een andere manier. Zo heb ik elke zaterdag via Discord mijn scoutingopkomsten, waar ik leider ben. De scouts moesten bijvoorbeeld opdrachten doen, of we gingen samen een Bob Ross-video kijken en meeschilderen, ieder vanuit zijn/haar eigen huis. Verder spreek ik ook veel online af met vrienden. Ik ben blij dat we de middelen hebben om elkaar toch te kunnen blijven zien, ook al zit iedereen thuis.

Ik ben erg blij verrast hoe snel iedereen binnen mijn sociale kring heeft weten over te schakelen naar het online leven. Ook zijn er online veel leuke ideeën te vinden van dingen die je thuis kunt doen tegen de verveling. Zeker in de eerste paar weken was ik erg onder de indruk van de inzet die mensen toonden en de vindingrijkheid die ze hadden om het thuisleven leuker te maken. Ondanks dat ik me wel vermaak thuis, kan ik niet wachten weer naar de uni te gaan, mensen te spreken zonder een wegvallende verbinding, scouting weer in het bos te kunnen doen en het leven niet meer via een scherm te moeten beleven. *Jos van Willigen*